

NORA
ROBERTS

Blauwe diepte

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 1998 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Reef*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Evelina Kremisdorf / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2560 5
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij G.P. Putnam's Sons,
lid van Penguin Group (USA) Inc., New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

VERLEDEN

*Er is niets meer in het heden dan in het verleden al bestond, en wat in het
gevolg wordt gezien, was al aanwezig in de oorzaak.*

— HENRI BERGSON

Schatten, gouden dukaten en zilverstukken... Met een beetje geluk kon je ze net zo gemakkelijk van de zeebodem plukken als perziken van een boom. Althans, dacht Tate al duikend, volgens haar vader.

Ze wist dat er veel meer bij kwam kijken dan geluk, wat tien jaar speuren al had aangetoond. Er was tijd en geld en een enorme inzet voor nodig. Er was techniek en maanden onderzoek en apparatuur voor nodig.

Maar terwijl ze door het kristalblauwe water van de Caribische Zee naar haar vader zwom, speelde ze het spelletje maar wat graag mee.

Het was bepaald geen straf om de zomer waarin ze twintig werd duikend door te brengen voor de kust van St.-Kitts, glijdend door heerlijk warm water tussen felgekleurde vissen en sculpturen van koraal in alle kleuren van de regenboog. Elke duik was weer spannend. Wat zou er onder dat witte zand liggen, verborgen tussen waaiers en zeegras, begraven onder het bizar gevormde koraal?

Het ging niet zozeer om de schatten, wist ze. Het ging om de zoektocht.

En af en toe had je inderdaad geluk.

Ze kon zich de eerste keer dat ze een zilveren lepel uit het slib had gehaald nog heel goed herinneren. De verbijstering en opwinding dat zwart uitgeslagen voorwerp in haar vingers te houden, zich af te vragen wie het had gebruikt om soep te eten. Een kapitein misschien van een rijk galjoen, of de vrouw van de kapitein.

Of de keer dat haar moeder enthousiast had zitten bikken op een brok conglomeraat, het samengeklonterde materiaal gevormd door eeuwen van chemische reacties onder water. Het geluid van haar kreet, gevolgd door een uitbundige schaterlach toen Marla Beaumont een gouden ring had blootgelegd.

Door zulke toevalstreffers konden de Beaumonts zich veroorloven enkele maanden per jaar op zoek te gaan naar meer. Naar meer toevalstreffers, naar meer schatten.

Zij aan zij zwemmend, tikte Raymond Beaumont zijn dochter tegen haar arm en wees toen naar een kalmpjes voorbij zwemmende zeeschildpad.

De lach in haar vaders ogen sprak boekdelen. Hij had zijn leven lang keihard gewerkt en plukte er nu de vruchten van. Voor Tate was een moment als dit goud waard.

Ze zwommen samen verder, verbonden door hun liefde voor de zee, de stilte, de kleuren. Een school cobia's schoot voor hen langs, hun zwarte en gouden strepen glanzend. Puur voor de lol maakte Tate een langzame draai om haar as en zag het zonlicht op het wateroppervlak weerkaatsen. Het gevoel van vrijheid ontlokte haar een lach waarvan de wolk luchtbelletjes een nieuwsgierige zaagbaars op de vlucht joeg.

Ze dook dieper, de krachtige beenslagen van haar vader volgend. Het zand kon geheimen verbergen. Een bult kon een door wormen aangevreten plank van een Spaans galjoen zijn. Onder dat stukje donker zand kon de zilveren buit van een piraat schuilgaan. Ze prentte zichzelf in op te letten, niet op de zeevaarders of brokken koraal, maar op sporen van gezonken schatten.

Ze waren hier in de warme wateren van West-Indië, op zoek naar de droom van elke schatduiker. Een onontdekt wrak dat volgens overlevering een koningsschat aan boord had. Dit, hun eerste duik, was om vertrouwd te raken met het gebied dat ze zo grondig hadden onderzocht aan de hand van boeken en kaarten. Om de stromingen te testen, de getijden te peilen. En misschien, heel misschien, hadden ze geluk.

Ze koerste op een zandhoopje af, waar ze driftig begon te waaieren. Haar vader had haar deze simpele methode om zand af te graven geleerd, toen Tate tot zijn grote vreugde mateloos geïnteresseerd bleek in zijn nieuwe hobby, scubaduiken.

In de loop van de jaren had hij haar nog veel meer geleerd. Respect voor de zee en alles wat erin leefde – en wat erin lag verborgen. Haar allergrootste wens was dat ze op een dag iets ontdekte, voor hem.

Ze wierp een blik op hem, zag hoe aandachtig hij een lage koraalbank bestudeerde. Hoezeer hij ook droomde van door de mens gemaakte

schatten, Raymond Beaumont had grote bewondering voor door de zee gevormde schatten.

Omdat ze onder het hoopje zand niets vond, zwom Tate naar een mooi gestreepte schelp. Uit haar ooghoeken werd ze een donkere gedaante gewaar die op haar af kwam, snel en geruisloos. Tates eerste en verlamme gedachte was: haai. Haar hart sloeg over. Ze draaide zich om, zoals ze had geleerd, greep met een hand naar haar duikmes en maakte zich op om zichzelf en haar vader te verdedigen.

De gedaante werd een duiker. Soepel en snel als een haai wellicht, maar een man. Haar adem ontsnapte in een stroom luchtbelletjes voordat ze eraan dacht die gelijkmatig te houden. De duiker gebaarde naar haar, daarna naar de man die achter hem aankwam.

Voor ze het wist, bevond Tate zich duikbril aan duikbril met een brutaal grijnzend gezicht, ogen zo blauw als de zee om hen heen. Donker haar golfde op de stroming. Ze zag dat hij haar uitlachte, vast omdat hij haar reactie op het onverwachte gezelschap had geraden. Hij stak zijn handen omhoog, een vredesgebaar, totdat ze haar mes weer opborg. Toen knipoogde hij en stak een hand op naar Ray.

Tijdens de woordeloze begroetingen over en weer nam Tate de nieuwkomers op. Hun uitrusting mocht er wezen, en bevatte de noodzakelijke onderdelen van de schatduiker. De buidel, het mes, het polskompas en duikhorloge. De eerste man was jong, slank in zijn zwarte wetsuit. Zijn gebarende handen waren groot, met lange vingers en de schrammen en littekens van een doorgewinterde schatduiker.

De tweede man was kaal, had een dikke buik, maar bewoog zo behendig als een vis. Tate zag dat hij een soort stilzwijgende afspraak met haar vader maakte. Ze wilde protesteren. Dit was hun plek. Per slot van rekening waren zij hier het eerst.

Maar ze kon slechts haar wenkbrauwen fronsen toen haar vader een rondje vormde met zijn duim en wijsvinger ten teken dat hij akkoord ging. Ze verspreidden zich alle vier om op onderzoek uit te gaan.

Tate begon bij een ander zandhoopje te waaieren. Uit haar vaders onderzoek bleek dat vier schepen van de Spaanse vloot ten noorden van St.-Kitts en Nevis waren gezonken tijdens de orkaan op 11 juli 1733.

Twee ervan, de San Cristobal en de Vaca, waren jaren geleden ontdekt en geborgen, versplinterd op de riffen bij Dieppe Bay. Waarmee, nog niet ontdekt of aangeraakt, de Santa Marguerite en de Isabella overbleven.

Documenten en ladingsbrieven vermeldden dat deze schepen veel meer vervoerden dan een lading suiker van de eilanden. Er waren juwelen en porselein en meer dan tien miljoen gouden en zilveren peso's. Bovendien zouden er, zoals destijds goed gebruik was, meegesmokkelde kostbaarheden van passagiers en matrozen aan boord zijn.

Beide wrakken moesten een fortuin in zich bergen. Nog veel belangrijker: de ontdekking zou een van de grootste vondsten van de eeuw zijn.

Zonder iets te hebben gevonden, verplaatste Tate zich in noordelijke richting. De concurrentie van de andere duikers dwong haar haar blik en intuïtie scherp te houden. Een school felgekleurde visjes schoot in V-formatie om haar heen, een kleurenschicht in een kleurenpalet. Verrukt zwom ze door hun luchtbelletjes.

Concurrentie of niet, van de kleine dingen zou ze altijd blijven genieten. Ze speurde onvermoeibaar verder, waaierde zand weg en bewonderde vissen met evenveel enthousiasme.

Op het eerste gezicht leek het een steen. Toch had ze inmiddels voldoende ervaring om ernaartoe te zwemmen. Ze was er minder dan een meter vandaan toen iets langs haar flitste. Lichtelijk geïrriteerd zag ze die gehavende hand met de lange vingers naar beneden gaan en zich over de steen sluiten.

Eikel, dacht ze, en ze wilde zich al afwenden toen ze zag dat hij hem loswrikte. Geen steen, maar het roestige handvat van een zwaard dat hij uit de schede van de zee trok. Met een brede grijns om zijn mondstuk hief hij het.

Hij presteerde het om haar er een saluut mee te brengen, het water doorklievend in een wijde boog. Zodra hij naar boven zwom, ging Tate achter hem aan. Ze kwamen tegelijk aan de oppervlakte.

Ze spuugde haar mondstuk uit. 'Ik zag hem het eerst.'

'Ik dacht het niet.' Nog steeds grijnzend, zette hij zijn duikbril op zijn voorhoofd. 'Hoe dan ook, je was traag, en ik niet. Wie wat vindt mag het houden.'

‘Bergingsregels,’ briede ze, uit alle macht proberend haar kalmte te hervinden. ‘Je begaf je op mijn terrein.’

‘Volgens mij begaf jij je op dat van mij. Volgende keer beter.’

‘Tate, joehoe.’ Vanaf het dek van de Adventure wuifde Marla Beaumont en riep: ‘De lunch is klaar. Nodig je vriend uit en kom aan boord.’

‘Dat laat ik me geen twee keer zeggen.’ Met een paar krachtige slagen was hij bij de achtersteven van de Adventure. Het zwaard viel kletterend op het dek, zijn vinnen volgden.

Het slechte begin van wat een heerlijke zomer had beloofd te worden vervloekend, zwom Tate naar de boot. Ze negeerde zijn galant uitgestoken hand en hees zichzelf aan boord op het moment dat haar vader en de andere duiker boven water kwamen.

‘Leuk u te ontmoeten.’ Hij haalde een hand door zijn druipende haar en glimlachte charmant naar Marla. ‘Matthew Lassiter.’

‘Marla Beaumont. Welkom aan boord.’ Tates moeder lachte stralend naar Matthew vanonder haar breedgerande, gebloemde zonnehoed. Ze was een opvallend knappe vrouw, met een perzikhuidje en een rank figuurtje onder haar ruimvallende shirt en broek. Ze schoof haar zonnebril naar het puntje van haar neus. ‘Ik zie dat je mijn dochter, Tate, hebt ontmoet, en mijn man, Ray.’

‘Een soort van.’ Matthew klikte zijn loodgordel los, legde hem samen met zijn duikbril opzij. ‘Ziet er goed uit hier.’

‘O ja, dank je.’ Trots blikte Marla over het dek. Ze was niet dol op huishoudelijk werk, maar ze vond het heerlijk om de Adventure spic en span te houden. ‘En dat daar is jullie boot.’ Ze gebaarde voorbij de boeg. ‘De Sea Devil.’

Tate maakte een schamper geluid bij de naam. Die was in elk geval geknipt, dacht ze, voor de man en de boot. In tegenstelling tot de Adventure glom de Sea Devil niet. De aftandse vissersboot was hoognodig aan een lik verf toe. Van een afstand had het meer weg van een badkuip die op de glinsterende zee lag te dobberen.

‘Niks bijzonders,’ hoorde ze Matthew zeggen, ‘maar ze blijft drijven.’ Hij liep terug om de andere duikers een handje te helpen.

‘Goed gezien, jongen.’ Buck Lassiter sloeg Matthew op zijn rug.

‘Deze jongen heeft de gave van nature,’ zei hij tegen Ray met een stem zo gruizig als gebroken glas, waarna hij een hand uitstak. ‘Buck Lassiter, mijn neef, Matthew.’

Zich onttrekkend aan het kennismakingsrondje op het dek, borg Tate haar uitrusting op, waarna ze zich uit haar wetsuit wurmde. Terwijl de anderen het zwaard bewonderden, dook ze de kajuit in en liep door naar haar eigen hut.

Het was niet ongewoon, bedacht ze, een oversized T-shirt opdiepend. Haar ouders waren altijd vriendelijk tegen onbekenden, nodigden hen uit aan boord, lieten hen mee-eten. Haar vader had nu eenmaal nooit de behoedzame en achterdochtige houding van een doorgewinterde schatduiker ontwikkeld. In plaats daarvan waren haar ouders het lichtende voorbeeld van zuidelijke gastvrijheid. Normaal gesproken vond ze die eigenschap ontwapenend. Ze wilde alleen dat ze een beetje kieskeuriger waren.

Ze hoorde haar vader Matthew enthousiast feliciteren met zijn vondst, en knarsetandde.

Wel verdomme, zij had hem het eerst gezien.

Ze zat te mokken, gokte Matthew terwijl hij het zwaard aan Ray overhandigde om het te bekijken. Een typisch vrouwelijk trekje. En het leed geen enkele twijfel dat die kleine roodharige een vrouw was. Haar koperkleurige haar mocht dan jongensachtig kortgeknipt zijn, maar wat dat minuscule bikinietje omhulde, was beslist niet mis.

Best knap ook, dacht hij. Haar gezicht was weliswaar hoekig, met jukbeenderen waaraan een man een onderzoekende vinger kon snijden, maar ze had grote, betoverend groene ogen. Ogen, herinnerde hij zich, die venijnige pijltjes op hem hadden afgevuurd onder water, en erboven.

Dat maakte het des te leuker haar op stang te jagen.

Aangezien ze voorlopig in dezelfde vijver zouden duiken, kon hij er net zo goed wat lol aan beleven.

Matthew zat in kleermakerszit op het zonnedeck toen Tate weer tevoorschijn kwam. Ze had zich zo goed als over haar nukkige bui heen gezet en ze wierp een vluchtige blik op hem. Zijn huid was gebronsd, en

op zijn borst hing een glimmend zilverstuk aan een ketting. Ze wilde hem ernaar vragen om te horen waar hij het had gevonden en hoe.

Maar hij zat spottend naar haar te grijnzen. Manieren, trots en nieuwsgierigheid stuitten op een muur waardoor ze ongewoon stil was tijdens het gebabbel om haar heen.

Matthew nam een hap van een van Marla's dik belegde broodjes ham. 'Heerlijk, Mrs. Beaumont. Een stuk beter dan de prak waar Buck en ik aan gewend zijn.'

'Neem nog wat van deze aardappelsalade.' Gevleid schepte ze een berg op zijn kartonnen bord. 'En zeg maar Marla, hoor. Tate, kom op, je moet wat eten.'

'Tate.' Matthew kneep zijn ogen half dicht tegen de zon, terwijl hij haar opnam. 'Aparte naam.'

'Marla's meisjesnaam.' Ray drapeerde een arm om de schouders van zijn vrouw. Hij zat in zijn natte zwembroek en genoot van de warmte en het gezelschap. Zijn zilvergrijze haar warrelde op in het lichte briesje. 'Onze Tate duikt al sinds ze een klein opdondertje was. Een betere buddy kun je je niet wensen. Marla is gek op de zee, gek op varen, maar zwemmen ho maar.'

Gniffelend schonk Marla hoge glazen ijsthee in. 'Ik kijk graag uit over het water. Erin zwemmen is een heel ander verhaal.' Ze zakte tevreden achterover met haar drankje. 'Zodra het boven mijn knieën komt, raak ik in paniek. Soms denk ik dat ik in een vorig leven ben verdronken, dus in dit leven zorg ik met alle plezier voor de boot.'

'En die is fraai.' Buck had de Adventure al goed bekeken. Een keurig jacht van elfenhalve meter, met teakhouten dekken, eerste klas polijstwerk. Hij gokte dat er twee luxueuze hutten waren, een volledig ingerichte kombuis. Zonder zijn duikbril op sterkte kon hij toch de enorme ruiten van de stuurhut onderscheiden. Hij had dolgraag zijn handen eens over de motor en het bedieningspaneel laten gaan.

Later moest hij maar eens goed rondkijken, wanneer hij zijn bril had. Zelfs zonder bril schatte hij de diamant om Marla's vinger op een goede vijf karaat, en de gouden ring aan haar rechterhand was antiek.

Hij rook geld.

‘Zo, Ray...’ Ontspannen nam hij een slok uit zijn glas. ‘Matthew en ik zijn hier al een paar weken aan het duiken, maar we hebben jullie niet eerder gezien.’

‘Eerste duik vandaag. We zijn vanuit North Carolina hierheen gevaren, vertrokken op de dag dat Tate voorjaarssemester erop zat.’

Studente. Matthew nam een fikse teug koude thee. Verdomme. Bewust wendde hij zijn blik af van haar benen en concentreerde zich op zijn bord. Dat feest ging dus niet door, besloot hij. Hij was bijna vijftientig en rotzooide niet met over het paard getilde studentjes.

‘We blijven hier de hele zomer,’ vertelde Ray. ‘Misschien langer. Vorige winter hebben we een paar weken voor de kust van Mexico gedoken. Paar mooie wrakken daar, maar grotendeels leeggehaald. We hebben nog wel een paar dingen weten op te halen. Wat fraai aardewerk, een paar stenen pijpen.’

‘En die beeldschone parfumsflesjes,’ deed Marla een duik in het zakje.

‘Dus je doet het al een tijdje,’ viste Buck.

‘Tien jaar.’ Rays ogen glansden. ‘Vijftien sinds ik voor het eerst de diepte in ging.’ Hij boog naar voren, schatduikers onder elkaar. ‘Een vriend van me haalde me over duiklessen te nemen. Nadat ik mijn brevet had gehaald, ben ik met hem naar Diamond Shoals gegaan. Eén duik, en ik was verkocht.’

‘Nu besteedt hij elke vrije minuut aan duiken, het plannen van een duik of praten over de laatste duik.’ Marla lachte haar aanstekelijke lach. Haar ogen, hetzelfde intense groen als die van haar dochter, twinkelden. ‘Dus heb ik met een boot leren omgaan.’

‘Ik duik al meer dan veertig jaar.’ Buck zette zijn lepel in het laatste restje aardappelsalade. Zo goed had hij al ruim een maand niet gegeten. ‘Zit in het bloed. Mijn vader was net zo. We deden bergingswerk voor de kust van Florida, voordat de overheid zo muggenzifterig ging doen. Mijn vader, mijn broer en ik: de Lassiters.’

‘Ach, natuurlijk.’ Ray sloeg op zijn knie. ‘Ik heb over jullie gelezen. Je vader was Big Matt Lassiter. Ontdekte El Diablo bij Conch Key in vierenzestig.’

‘Drieënzestig,’ corrigeerde Buck grijnzend. ‘Ontdekte haar, en het

fortuin dat ze aan boord had. Het soort goud waar een man van droomt: juwelen, zilverstaven. Ik heb een gouden ketting met een draak in mijn handen gehad. Een godverdommese gouden draak,' zei hij, waarna hij zijn mond dichtklapte, van kleur verschoot. 'Neem me niet kwalijk, *ma'am*.'

'Ben je mal.' Gefascineerd stopte Marla hem nog een broodje toe. 'Hoe zag het eruit?'

'Onvoorstelbaar.' Nu weer op zijn gemak, zette Buck luid smakkend zijn verhaal voort. 'Zijn ogen waren van robijnen, zijn staart bezet met smaragden.' Zuur keek hij naar zijn nu lege handen. 'Het ding was kapitalen waard.'

Gegrepen door het wonderlijke verhaal, zat Ray hem aan te staren. 'Ja, ik heb er foto's van gezien. Diablo's Draak. Jullie hebben hem omhooggehaald. Ongelooflijk.'

'De staat was er als de kippen bij,' ging Buck verder. 'Maakte er een jarenlang slepende rechtszaak van. Beweerde dat de driemijlszone aan het eind van het rif begon, niet vanaf de kust. Smeerlappen plukten ons kaal voordat het was afgerond. Uiteindelijk gingen zij er met de buit vandoor, en verloren wij. Geen haar beter dan piraten,' zei hij, en hij dronk zijn glas leeg.

'Wat afschuwelijk voor jullie,' mompelde Marla. 'Om al dat werk te hebben verzet, dat allemaal te hebben ontdekt, en het dan van je afgenomen te zien worden.'

'Brak het hart van die ouwe. Hij heeft nooit meer gedoken.' Buck haalde zijn schouders op. 'Nou ja, er zijn nog meer wrakken. Nog meer schatten.' Buck schatte zijn man in en gokte. 'Zoals de Santa Marguerite en de Isabella.'

'Ja, die liggen hier.' Ray keek Buck strak aan. 'Daar ben ik van overtuigd.'

'Zou kunnen.' Matthew pakte het zwaard op, draaide het om in zijn handen. 'Het zou ook kunnen dat ze allebei naar open zee gesleurd zijn. Er is niets bekend over overlevenden. Slechts twee schepen zijn te pletter geslagen op het rif.'

Ray stak een vinger op. 'O, maar getuigen beweren dat ze op die dag

de Isabella en de Santa Marguerite hebben zien zinken. Overlevenden van de andere schepen zagen dat ze door de enorme golven verzwolgen werden.’

Matthew sloeg zijn ogen op naar Ray, knikte. ‘Misschien.’

‘Matthew is een cynicus,’ merkte Buck op. ‘Houdt mij met beide benen op de grond. Ik zal je eens wat vertellen, Ray.’ Hij leunde naar voren, zijn lichtblauwe ogen doordringend. ‘Ik heb zelf onderzoek gedaan. Vijf jaar af en aan. Drie jaar geleden hebben de jongen en ik deze wateren ruim een halfjaar uitgekamd – voornamelijk de strook van drie kilometer tussen St.-Kitts en Nevis en het gebied rond het schiereiland. Hier en daar vonden we wat, maar die twee schepen hebben we niet gevonden. Toch weet ik dat ze hier zijn.’

‘Tja...’ Ray plukte aan zijn onderlip, een gebaar dat betekende dat hij iets overwoog, wist Tate. ‘Ik denk dat jullie op de verkeerde plek hebben gezocht, Buck. Waarmee ik niet wil zeggen dat ik er meer van weet. De schepen vertrokken vanaf Nevis, maar voor zover ik het heb kunnen reconstrueren, zijn ze nog een eindje naar het noorden gevaren, net voorbij de punt van St.-Kitts, voordat ze braken.’

Bucks lippen krulden. ‘Volgens mij ook. Het is een grote zee, Ray.’ Hij wierp een snelle blik op Matthew, die werd beantwoord met een achteloos schouderophalen. ‘Ik heb veertig jaar ervaring, en de jongen duikt al sinds hij kan lopen. Wat ik niet heb, is geld om dit te bekostigen.’

Als iemand die zich had opgewerkt tot directeur van een vooraanstaand makelaarskantoor voordat hij vervroegd met pensioen ging, herkende Ray een deal wanneer die ter tafel werd gebracht. ‘Je bent op zoek naar een partner, Buck. Dat zouden we moeten bespreken. Voorwaarden, percentages afspreken.’ Met een brede grijns stond Ray op. ‘Zullen we maar even naar mijn kantoortje gaan?’

‘Ziezo.’ Marla glimlachte toen haar man en Buck in de kajuit verdwenen. ‘Ik denk dat ik in de schaduw ga zitten wegdoezelen boven mijn boek. Jullie jongelui vermaken jezelf wel.’ Ze liep naar een stoel onder een gestreepte zonneluifel en nestelde zich erin met haar ijsthee en een pocketboek.

‘Ik ga maar eens terug om mijn buit schoon te maken.’ Matthew pak-

te een grote plastic tas. ‘Mag ik deze lenen?’ Zonder op antwoord te wachten, stopte hij zijn spullen erin, hees vervolgens zijn duikflessen om. ‘Wil je me een handje helpen?’

‘Nee.’

Hij trok slechts een wenkbrauw op. ‘Ik dacht dat je wel zou willen weten hoe hij er schoon uitziet.’ Hij gebaarde met het zwaard, wachtte af of haar nieuwsgierigheid het zou winnen van haar irritatie. Hij hoefde niet lang te wachten.

Binnensmonds mopperend griste ze de plastic tas uit zijn handen, klom het trapje af naar het plateautje aan de achterkant en dook het water in.

De Sea Devil zag er van dichtbij nog belabberder uit. Tate maakte handig gebruik van de deining van de boot op de stroming om zich over de reling te hijsen. Ze rook de vage geur van vis.

Duikuitrustingen waren zorgvuldig opgeborgen en vastgemaakt. Maar het dek kon een schoonmaakbeurt even hard gebruiken als een lik verf. De ruiten van de piepkleine stuurhut, waarin een hangmat bungelde, waren mat uitgeslagen van zout en rook. Een paar omgekeerde emmers en een tweede hangmat deden dienst als zitplaatsen.

‘Het is niet de Queen Mary,’ Matthew borg zijn flessen op, ‘maar het is ook niet de Titanic. Ze is niet mooi, maar wel zeewaardig.’ Hij nam de plastic tas van haar over en stopte zijn wetsuit in een grote plastic afvalcontainer. ‘Wil je wat drinken?’

Tate keek nog eens goed om zich heen. ‘Heb je iets gesteriliseerd?’

Hij klapte het deksel van een koelbox open, viste er een blikje cola uit.

Tate onderschepte het op zijn vlucht en ging ermee op een emmer zitten. ‘Jullie wonen aan boord.’

‘Klopt.’ Hij verdween in de stuurhut. Toen ze hem met veel kabaal hoorde rondscharrelen, liet ze haar hand over het zwaard gaan dat hij op de andere emmer had gelegd

Had het de riem gesierd van een Spaanse kapitein met kanten manchetten en een roekeloos hart? Had hij er zeerovers mee gedood of het gedragen vanwege het uiterlijk vertoon? Misschien had hij het vastgegrepen, terwijl de wind en de golven zijn schip teisterden.

En had sindsdien niemand het gewicht meer gevoeld.

Ze keek op, zag dat Matthew haar vanuit de deuropening van de stuurhut stond op te nemen. Nijdig omdat ze betrappt was, trok Tate vliegensvlug haar hand terug. Vervolgens nam ze een slok van haar cola.

‘We hebben thuis een zwaard,’ zei ze op effen toon. ‘Zestiende eeuw.’ Ze vertelde er niet bij dat ze alleen het handvat hadden, en dat het kapot was.

‘Leuk voor jullie.’ Hij pakte het zwaard, ging ermee op het dek zitten. Hij had nu al spijt van zijn spontane uitnodiging. Het hielp ook niet erg om maar tegen zichzelf te blijven herhalen dat ze te jong was. Niet met dat natte T-shirt dat om haar lijf plakte, en die gladde, door de zon licht gebruide benen die langer leken dan goed was voor zijn gemoedsrust. En die stem – half whisky, half priklimonade – was niet die van een meisje, maar van een vrouw. Normaal gesproken, althans.

Ze fronste toen ze hem geduldig de corrosie zag verwijderen. Ze had niet verwacht dat die gehavende, ruwe handen zo geduldig zouden zijn.

‘Waarom zoeken jullie partners?’

Hij keek niet op. ‘Dat heb je mij niet horen zeggen.’

‘Maar je oom –’

‘Zo is Buck.’ Hij trok een schouder op. ‘Hij regelt het zakelijke gedeelte.’

Ze plantte haar ellebogen op haar knieën, liet haar kin op de muizen van haar handen rusten. ‘En wat regel jij?’

Nu keek hij wel op, en zijn blik, ongedurig ondanks het geduld waarmee zijn handen werkten, doorboorden de hare. ‘De jacht.’

Dat begreep ze maar al te goed, en ze glimlachte naar hem met een enthousiasme dat het zwaard tussen hen in deed vergeten. ‘Het is te gek, toch? Te bedenken wat er kan liggen, en dat jij misschien degene bent die het vindt. Waar heb je de munt gevonden?’ Bij zijn verbijsterde blik begon ze te grinniken en stak een hand uit om het zilveren schijfje op zijn borst aan te raken. ‘Het zilverstuk.’

‘Tijdens mijn eerste echte bergingsduik,’ vertelde hij, wensend dat ze niet zo appetijtelijk fris en vriendelijk was. ‘Californië. Daar woonden

we een tijdje. Waarom duik jij naar schatten in plaats van een student het hoofd op hol te brengen?’

Tate wierp haar hoofd in haar nek en deed een poging wereldwijd over te komen. ‘Jongens zijn een makkie,’ zei ze op verveelde toon en ze liet zich op het dek glijden, zodat ze tegenover hem zat. ‘Ik hou van uitdagingen.’

De tinteling in zijn onderbuik waarschuwde hem. ‘Kijk uit, meissie,’ mompelde hij.

‘Ik ben twintig,’ zei ze met alle koele hooghartigheid die haar ontlukkende vrouwelijkheid haar ingaf. Nou ja, dat werd ze, aan het eind van de zomer. ‘Waarom ben jij hier naar schatten aan het duiken in plaats van de kost te verdienen?’

Nu begon hij te grinniken. ‘Omdat ik er goed in ben. Als jij beter was geweest, had jij dit gehad, en niet ik.’

Ze besloot daar maar niet op in te gaan en nam nog een slokje cola. ‘Waarom is je vader er niet bij? Heeft hij het duiken opgegeven?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen. Hij is dood.’

‘O. Neem me niet kwalijk.’

‘Negen jaar geleden,’ ging Matthew verder, en hij bleef intussen het zwaard schoonmaken. ‘We waren voor de kust van Australië aan het speuren.’

‘Een duikongeluk?’

‘Nee. Hij was te goed om te verongelukken.’ Hij pakte het blikje op dat ze had neergezet en nam een teug. ‘Hij is vermoord.’

Het duurde even voor het kwartje bij Tate viel. Hij had het op zo’n nuchtere toon gezegd dat het woord ‘vermoord’ niet meteen tot haar doordrong. ‘Mijn god, hoe...’

‘Dat weet ik niet, niet zeker.’ Net zomin als hij wist waarom hij het haar verteld had. ‘Hij ging levend naar beneden; we haalden hem dood naar boven. Geef me die doek eens.’

‘Maar –’

‘Daarmee was de kous af,’ zei hij, en hij pakte de doek zelf. ‘Het heeft geen zin om in het verleden te blijven hangen.’

Ze had de neiging om een hand op de zijne te leggen, maar schatte, te-

recht, in dat hij die weg zou slaan. ‘Een vreemde opmerking voor een schatduiker.’

‘Lieve schat, wat telt is wat het je nu oplevert. En dit is niet gek.’

Afwezig keek ze naar het handvat. Terwijl Matthew verder poetste, begon ze de glans te zien. ‘Zilver,’ mompelde ze. ‘Het is van zilver. Dat duidt op een hoge rang. Ik wist het.’

‘Het is een mooi ding.’

Alles vergetend behalve de vondst, boog ze naar voren, liet een vinger over het glanzende oppervlak gaan. ‘Ik denk dat het achttiende-eeuws is.’

Zijn ogen lachten. ‘Zo, denk je dat?’

‘Ik studeer maritieme archeologie.’ Ongeduldig haalde ze een hand door haar pony. ‘Het kan van de kapitein zijn geweest.’

‘Of een andere officier,’ luidde Matthews droge commentaar. ‘Maar hiermee ben ik voorlopig verzekerd van bier en garnalen.’

Verbouwereerd schoot ze rechtop. ‘Ga je het verkopen? Ga je het gewoon verkopen? Voor geld?’

‘Ik ga het niet verkopen voor een zak mosselen.’

‘Maar wil je dan niet weten waar het vandaan komt, van wie het is geweest?’

‘Niet echt.’ Hij draaide het schoongemaakte deel van het handvat naar de zon, zag het blinken in het licht. ‘Er zit een antiekhandelaar op Saint Bart’s die me er een goede prijs voor zal geven.’

‘Wat afschuwelijk. Dat is...’ Ze zocht naar de pijnlijkste belediging die ze kon bedenken. ‘...kortzichtig.’ In een oogwenk was ze opgestaan. ‘Om het zomaar te verkopen. Voor hetzelfde geld is het van de kapitein van de Isabella of de Santa Marguerite geweest. Dat zou een historische vondst zijn. Misschien hoort het wel in een museum.’

Amateurs, dacht Matthew schamper. ‘Het hoort waar ik het breng.’ Soepel kwam hij overeind. ‘Ik heb het gevonden.’

Haar hart sloeg over bij het vooruitzicht dat het lag weg te teren in een stoffig antiekwinkeltje, of nog erger, werd gekocht door een onwetende toerist die het aan de muur van zijn werkkamer zou hangen.

‘Ik geef je er honderd dollar voor.’

De bekende grijns flitste over zijn gezicht. ‘Rooie, ik kan er al meer voor krijgen door het handvat om te smelten.’

Ze verbleekte bij de gedachte. ‘Dat zou je nooit doen. Dat kun je niet maken.’ Toen hij zijn hoofd uitdagend schuin hield, beet ze op haar onderlip. De stereo-installatie die ze op het oog had voor haar studentenkamer zou moeten wachten. ‘Tweehonderd dan. Meer spaargeld heb ik niet.’

‘Ik ga mijn geluk liever op Saint Bart’s beproeven.’

Haar wangen verschoten weer van kleur. ‘Je bent een ordinaire opportunist.’

‘Zo is het maar net. En jij bent een idealist.’ Hij glimlachte om de manier waarop ze tegenover hem stond, met gebalde vuisten, vuurspuwendes ogen. Over haar schouder bespeurde hij beweging op het dek van de Adventure. ‘En of je het nu leuk vindt of niet, rooie, het ziet er naar uit dat we partners zijn.’

‘Over mijn lijk.’

Hij pakte haar bij haar schouders. Haar eerste alarmerende gedachte was dat hij haar overboord wilde kieperen. Maar hij draaide haar simpelweg om, zodat ze zicht had op hun eigen boot.

De moed zonk haar in de schoenen toen ze haar vader en Buck Lassiter elkaar de hand zag schudden.